

straat

M A G A Z I N E

30 januari t/m 12 februari 2010

nummer 319

VASTE PRIJS

€1,50

KOOP ALLEEN
BIJ VERKOPERS
MET PAS

Help een dakloze
aan zo eentje!

De keien van STRAATmagazine verdienen hun toekomst.
Geef ze een extra duwtje in de rug, word donateur!

straat
MAGAZINE

machtigingskaart

Ja, ik machtig Stichting Straatkrant tot wederopzegging het onderstaande bedrag af te schrijven van onderstaande bank- of girorekening.

Het nieuws ligt op straat

het bedrag is

- ☐ €100
☐ €50
☐ €25
☐ €10
☐ anders, namelijk €.....

schrijf dit bedrag af

- ☐ éénmalig
☐ per kwartaal
☐ per half jaar
☐ per jaar

aankruisen wat van toepassing is

afschrijving

afschrijving

naam:

ingangsdatum:

adres:

handtekening:

postcode/woonplaats:

STRAATmagazine, postbus 3637, 3003 AP Rotterdam

STRAATmagazine, voorheen de Straatkrant, is in 1995 opgezet om dak- en thuislozen en gebruikers de kans te bieden om een inkomen te verdienen. STRAATmagazine belicht onder andere hun problematiek en geeft hun de mogelijkheid naar buiten te treden met hun inzichten en mening.

OM VERKOPER TE WORDEN moet je dakloos of slecht/tijdelijk gehuust zijn. Voor veel verkopers is huisvesting de eerste stap om uit het straatcircuit te geraken. Geheerhuusteveste verkopers krijgen nog een bepaalde periode de mogelijkheid STRAATmagazine te verkopen om hun leven stevig op de rails te krijgen.

VERKOPERS kopen het magazine voor € 0,90 in en mogen het voor € 1,50 verkopen. Alle verkopers ontvangen een training, tekenen een gedragscodecontract en kunnen zich identificeren door middel van een pas met foto.

STRAATmagazine wordt uitgegeven door Stichting Straatkrant en wordt gemaakt door een onafhankelijke redactie. Stichting Straatkrant zet met de behaalde nettowinst projecten op ten bate van dak- en thuislozen en gebruikers.

GA OP STRAAT NIET IN op verzoeken om donaties voor STRAATmagazine of Stichting Straatkrant. Wij collecteren niet op straat of aan de deur.

STRAATmagazine verschijnt in Dordrecht, Leiden, Nijmegen, Rotterdam, Gouda, Zwolle, Gorinchem, Arnhem, Breda, Zoetermeer, Eindhoven, provincie Limburg, provincie Zeeland en provincie Overijssel.

ADRES
Stichting Straatkrant
Postbus 3637
3003 AP Rotterdam
telefoon: (010) 280 99 97
fax: (010) 280 99 98
e-mail:
straatkrant@hotmail.com
website:
http://www.straatmagazine.nl

KLACHTEN en opmerkingen over verkopers (noteer het pasnummer) kunnen gemeld worden bij Sjany Middelkoop van het verkopersbegeleidingsteam, telefoon: (010) 281 09 01 of (06) 26 12 43 23

STRAATmagazine 319

6 'Ik heb leren praten met de stemmen in mijn hoofd'

Een lollig bedoelde LSD-trip veranderde blijvend Robin's bewustzijn. Sindsdien hoort hij stemmen in zijn hoofd. Stemmen die, ondanks jarenlange medicatie in psychiatrische instellingen, maar niet willen zwijgen. Doodsbang, maar zich beseffend dat hij de echo's vanuit zijn ziel nooit zou kunnen ontvluchten, besloot Robin uiteindelijk de dialoog met hen aan te gaan. 'Door ze als "spirits" of "geesten" te zien die, net als mensen, verschillende karakters kunnen hebben, heb ik ze leren accepteren.'

8 Afkicken van goedkope energie

Steeds meer Nederlanders slaan de handen ineen om hun eigen stad, wijk of dorp voor te bereiden op een combinatie van drie factoren: een permanente oliecrisis, de klimaatcrisis en de noodzaak om over te schakelen naar een economie die niet afhankelijk is van fossiele brandstoffen. Verenigd in zogenaamde Transition Towns proberen ze gezamenlijk af te kicken van het gebruik van fossiele brandstoffen. 'We moeten wel. We kunnen de teerzanden voor de kust van Canada nog afgraven of nog meer gas onder de grond bij Slochteren omhoog pompen, maar ook die bronnen zijn eindig.

12 Interview: YouTube-sensatie Susan Boyle

Ze veranderde van het een op andere moment van 'dat gekke Schotse kattenvrouwje' in een muzikaal hitkanon met nummer 1 posities over de hele wereld. In slechts twaalf maanden schreef Britain's Got Talent-finalist en YouTube-sensatie Susan Boyle geschiedenis met Engeland's best verkochte debuutalbum ooit. In een openhartig interview met Straatmagazine vertelt Susan hoe ze jarenlange pesterijen, de dood van haar ouders en haar knagende eenzaamheid heeft overwonnen.

25 'Branden' brengt de verwoestende kracht van oorlog op de Bühne

"Branden", het nieuwe theaterstuk van het Ro Theater, vertelt het verhaal van de verwoestende kracht van oorlog en haat. Geschreven door een vluchteling uit het door burgeroorlog verscheurde Libanon. Van woede naar haat, van leed naar droefheid, van verkrachting naar moord, tot aan het ontstaan van de aarde. Ook stelt het de vraag van alle oorlogen: is het in een onmenselijke situatie mogelijk je menselijk te blijven gedragen? Straatmagazine vroeg drie acteurs, zelf ooit gevlucht voor het oorlogsgeweld in hun geboorteland, naar hun persoonlijke belevingen.

Rubrieken

- 4 Mensen op straat over
- 5 Nieuws uit Absurdistan
- 16 Foto-artikel
- 22 Schrijverscafé
- 28 Bijzondere beroepen

Columns

- 5 Carrie
- 20 Hans draaft door
- 30 Dokters van de Straat

Plus

- 21 Horoscoop
- 24 Puzzel / Vermist
- 31 Ingezonden brieven

Mensen op straat over lang toiletbezoek geen reden salariskorting

Wie tijdens zijn werk lang op het toilet doorbrengt, mag niet worden gestraft met een korting op het salaris. Dat heeft een rechtbank in Keulen onlangs beslist. Het hoofd van een advocatenkantoor had, kennelijk met een stopwatch in de hand, berekend dat één van de advocaten in een periode van achttien dagen 384 minuten op het toilet had doorgebracht. De werkgever vond dat teveel en had, via een ingewikkelde formule, 682,40 euro van het salaris van de advocaat afgetrokken. De advocaat heeft een klacht ingediend. Hij zei dat hij het toilet zoveel had moeten gebruiken, omdat hij problemen met zijn spijsvertering had. De rechtbank stelde hem in het gelijk. Wat vinden de mensen op straat hier allemaal van?

André:

'Bijna 700 euro uit je broek hoesten voor iets meer dan zes uur poepen. **Dan ben je bij de gemiddelde toiletjuffrouw toch een stuk goedkoper uit.'**

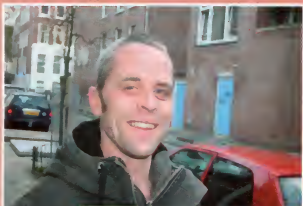
Daniëlle:

'**Die advocaat zou er geld bij moeten krijgen.** Weet je wat voor denkprocessen er allemaal op het toilet plaatsvinden? Het werk gaat gewoon door.'

Ron:

'Wat een enorme patjepeëer moet die baas zijn! Hij moet niet zo zeuren. **Als je moet, dan moet je. Zoals mijn moeder vroeger al zei: Beter eruit, dan erin.'**

Gaby:

'**Hoe lang mijn collega's op het toilet blijven zitten, maakt me niet zoveel uit. Het gaat mij erom wát ze er achterlaten.** Remporen in de pot, druppels op de bril en soms een afschuwelijke stank die zich door geen luchtverfrisser laat wegspreiden. Daár zouden werkgevers eens tegen moeten optreden!'

Michelle:

'Dit verhaal zegt niets over hoe efficiënt die advocaat zijn werk doet. **Misschien kreeg hij tussen alle toiletbezoekjes door wel veel meer werk gedaan dan zijn collega's.'**

Busrijdende kat overleden

Nooit meer zal de Britse kater Casper een ritje met de bus maken. In zijn woonplaats Plymouth is hij doodgereden door een auto. Zijn baasje heeft de dood van Casper naar buiten gebracht door een briefje op te hangen bij de halte waar de populaire kat altijd op de bus stapte. Casper maakte elke dag een ritje met de bus. Hij voegde zich braaf in de rij wachtenden bij de halte. Na

het instappen nestelde hij zich gezellig op een stoel. Andere passagiers raakten al snel gewend aan hun opvallende medereiziger. De buschauffeurs kenden Casper zo goed, dat ze op de terugrit precies wisten waar ze het dier er weer uit moesten laten.

De busmaatschappij heeft laten weten "ondersteboven" te zijn van de dood van haar bekendste passagier.

Politicus wil Australische kameel uitroeien

Een Australisch politicus vindt dat de kamelen in zijn land moeten worden uitgeroeid. Hij spreekt over een goede bijdrage in de strijd tegen de opwarming van de aarde. 'Elke kameel stoot jaarlijks een ton broeikasgas uit,' aldus John Cobb. 'Als de totale kudde van naar schatting een miljoen dieren wordt afgemaakt, scheelt dat meer schadelijk gas dan het stillleggen van 300.000 auto's.' De oppositionele Cobb

vindt dat de linkse regering hardere maatregelen moet treffen. De overheid wil niet verder gaan dan een vermindering van het aantal dieren.

Kamelen zijn ooit in Australië ingevoerd om pioniers te helpen bij hun tochten door de woestijnen. Toen de dieren werden afgedankt, konden zij zich in het wild voortplanten. De Australische kamelen gelden inmiddels als de grootste kudde ter wereld.

Amerikaanse dief hoest gestolen ring op

Een Amerikaan die ervan werd verdacht een ring te hebben gestolen, heeft het kleinnood tijdens zijn politieverhoor opgehoest. De twee karaats diamanten ring, met een waarde van omgerekend zo'n 14.000 euro, werd onlangs in het plaatsje Joplin, in de staat Missouri, uit een auto gestolen. Een juwelier herkende de ring toen een man en een vrouw enkele uren na de

diefstal zijn winkel binnenstapten om het sieraad te verkopen. Het personeel van de juwelier hield de twee bezig, terwijl de politie werd gebeld.

Zodra de agenten arriveerden, slikte de man de ring door. Tijdens zijn verhoor begon hij hevig te hoesten, waarna het niet lang duurde voor het juweel naar boven kwam.

Rechter sust ruzie om diepvriesdond

Een ruzie om een diepvriesdond is beëindigd voor een rechter in het Duitse Keulen. De strijdende partijen kwamen uiteindelijk tot een schikking. Een vrouw had een begrafenisonderneemster opdracht gegeven haar viervoeter te begraven. Omdat de 31-jarige de kosten niet kon betalen, werd de

hond ingevroren. Toen de ondernemer later het dubbele voor de begrafenis vroeg, eiste de vrouw het kadaver terug.

Na veel gedoe is besloten dat de vrouw 200 euro betaalt voor de opslag en dan haar hond terugkrijgt.

Carrie

Hij was een Engelse "nerd". Hij zat aan zijn cafetafeltje een keek een beetje stoffig in de rondte. Niet echt een bartype. Behoorlijk verlegen en zo te zien was hij nog niet aan zijn ontmoeting toegekomen. Zij was een donkerharige schone met een scherpe blik. Binnen mum van tijd stond ze aan zijn tafeltje. Ze vroeg en kreeg een sigaret, een vuurtje en toen een cocktail. De duurste die ze hadden in dit café. Het was van het begin af aan duidelijk (voor haar in ieder geval) dat als hij diep in de buidel zou moeten tasten als hij vrouwelijk gezelschap wilde. No money, no honey. Maar of hij dat ook doorhad?

Hij zat er een beetje overrompeld bij. Vooral toen de jongedame een peperdure salade bestelde met nog een cocktail erbij. Bovendien bleek ze helemaal niet zo gezellig te zijn. Ze belde al haar vriendinnen af, waarvan er uiteindelijk eentje aan hun tafeltje kwam zitten. Natuurlijk nam ook zij een champagnecocktail en een enorm bord reuzengarnalen. Samen hadden ze enorme lol. Die meiden dan. Ze zaten steeds in het Nederlands te tetteren waar hij dus geen woord van verstond. Hij had nog steeds zijn eerste biertje voor zich staan, terwijl zij al aan de derde cocktail toe waren.

Hij stond op en wees naar de wc. Hij moest even plassen. Toen kwamen ze pas goed los. Ze deden hem na en maakten hem belachelijk. 'Een uitstekende vangst, zo'n kneusje,' giechelden ze. Dat werd vast de hele avond gratis drinken. Ze waren zo met zichzelf bezig dat ze niet doorhadden dat het "kneusje" inmiddels wel erg lang wegbleef voor één plasje. Pas na tien minuten begon het hen te dagen. De Engelse nerd had de kuierlatten genomen.

Direct sloeg de paniek toe. De rekening was intussen opgelopen tot een euro of veertig en ze hadden geen stuiver op zak. Eerst keken ze het café rond om een volgend slachtoffer te zoeken, maar ze ontmoetten alleen maar leedvermaak. Toen stonden ze op om weg te komen. Maar de ervaren barkeep stond voordat ze bij de deur waren al voor hun neus, mét de rekening. 'Tja, dames,' zei de barman droog. 'Als jullie dit werk willen doen, moet je het wel goed doen en een beetje aardig zijn. No honey, no money. Dat weet zelfs een Engelse nerd.'

carrie@carrie.nl

'Ik heb leren praten met de

Een lollig bedoelde LSD-trip veranderde blijvend Robin's bewustzijn. Sindsdien hoort hij stemmen in zijn hoofd. Stemmen die, ondanks jarenlange medicatie in psychiatrische instellingen, maar niet willen zwijgen. Doodsbang, maar zich beseffend dat hij de echo's vanuit zijn ziel nooit zou kunnen ontvluchten, besloot Robin uiteindelijk de dialoog met hen aan te gaan. 'Door ze als "spirits" of "geesten" te zien die, net als mensen, verschillende karakters kunnen hebben, heb ik ze leren accepteren.' In het reine met zichzelf gekomen, strijdt hij nu voor de acceptatie van stemmenhoorders wereldwijd.

Tekst: Ijla Post

Drugs? Robin Timmers (33) is er helemaal klaar mee. 'Na een LSD-trip veranderde mijn bewustzijn blijvend. Daarna ben ik door het blowen een tijd psychotisch, bang en moe geweest. Dat wat me eerst rust en kalmte leek te brengen, ontpopte zich nu tot mijn ergste vijand. Sommige gebruikers zullen er best oud mee kunnen worden, maar voor mij hoeft het niet meer. Een half jaar nadat ik gestopt ben, kwam er een stukje van de oude Robin terug. Op dat moment realiseerde ik me dat ik helemaal geen drugs nodig heb om me goed te voelen. Net zoals ik dat als kind niet nodig had. Ik ging geloven dat ik koffie nodig had bij het opstaan, een peuk in de pauze, alcohol bij het uitgaan en een joint voor het slapen gaan.... Dat was een illusie die de gewoonte in stand hield. Uiteindelijk, weet ik nu, blijkt vooral een positieve houding te leiden tot geluk en gezondheid. Maar nog steeds draag ik de erfenis van die ene lollig bedoelde trip met me mee. Tot op de dag van vandaag hoor ik stemmen in mijn hoofd.'

Het begon allemaal op een festival in het kunstenaarsdorpje Ruijgoord. Samen met een vriend besloot Robin, al bekend met blowen en paddo's, een stapje verder te gaan in het experimenteren met geestverruimende middelen. Na wat boeken over trippen te hebben gelezen, dacht hij zich voldoende te hebben voorbereid op wat komen ging. Bang voor een "bad trip" was hij niet. Robin zat goed in zijn vel. Met zijn studie psychologie ging het perfect; hij haalde alle vakken. Hij had vrienden bij de vleet, fijne ouders, een leuk bijbaantje en een lief vriendinnetje. Al met al een vrij succesvol leven. Dus waarom bang zijn een spirituele reis te ondernemen? Robin stond te popelen om, al trippend, al die wonderlijke kleuren en hallucinaties te ervaren waarover hij gelezen had. Tot hij, denkend aan zijn jong overleden moeder, van binnen een stem hoorde: 'Maar jij hebt haar toch niet vermoord.'

Hoewel onder invloed, wist Robin meteen waar de stem op doelde: de zelfmoord van zijn moeder. 'Onlangs hoorde ik op een congres over stemmen horen dat bij veel mensen een trauma ten grondslag ligt aan het horen van stemmen,' zegt hij. 'Maar vreemd genoeg heb ik de dood van mijn moeder nooit als heel traumatisch ervaren. Daarvoor was ik, denk ik, te jong. Ik was 4 jaar toen het gebeurde. Mijn vader is hertrouwd en met zijn nieuwe vrouw, mijn nieuwe moeder, heb ik een gelukkige jeugd gehad. Van de begrafenis van mijn biologische moeder herinner ik me niet veel meer dan dat ik blij was om al mijn familie en vriendjes en vriendinnetjes weer te zien. Ik wilde met iedereen spelen. Maar onbewust heb ik er blijkbaar meer last van gehad dan ik wilde toegeven. En de stemmen, die ik sinds die trip hoor, wisten dat. Ze kennen mijn meest persoonlijke gedachten.'

Afluisteren

Ondanks dat de stemmen in het begin nog best vriendelijk waren, joegen ze Robin de stuipen op het lijf. 'Ik wilde vluchten, maar waar kon ik heen? De stemmen zaten in mijn hoofd. Ik dacht dat ik werd afgeluisterd. Op internet las ik verhalen over allerlei complottheorieën die ik op mijn eigen leven ging betrekken. Gevoed door de stemmen werd ik super paranoïa. Steeds wanhopiger begon ik te geloven dat zelfmoord de enige kans op verlossing zou zijn. Ik zette een schaar tegen mijn pols, maar nét voordat ik wilde toeslaan, vond ik nog een sprankje hoop.'

Op zoek naar de bron van alle ellende keerde Robin terug naar Ruijgoord, de plek waar hij voor het eerst de stemmen hoorde. 'Hartje herfst probeerde ik mezelf te "reinigen" in een sloot. Dezelfde vriend waarmee ik LSD had genomen, had ooit reiki bij me gedaan, waarbij water wordt gebruikt als een soort reinigingsritueel. Vandaar de

poging.' Doorweekt en bibberend van de kou vroeg hij uiteindelijk een paar voorbijgangers om hem naar het ziekenhuis te brengen. Eenmaal weer thuis namen zijn ouders hem mee naar de huisarts die hem als schizofreen bestempelde.

Robin belandde in een carroussel van zowel vrijwillige als gedwongen psychiatrische opnamen. Maar daarnaast ging hij, gradueel door de Bijbel, oosterse filosofieën en het sjamanisme, ook zelf op zoek naar de bron van de stemmen in zijn hoofd. Op een dag bladerde hij wat door de 'I Ching', het Chinese orakel- of wijsheidsboek. Hij sloeg

stemmen in mijn hoofd'

terugval, een maand later weer zat en na een week opnieuw wilde vertrekken, ging de deur op slot. Via een rechterlijke machtiging werd hij in een gesloten inrichting geplaatst. Hij belandde er zelfs in de gewatteerde isoleercel, 'omdat ik te wild was in mijn doen en laten'. 'Ze stopten me vol met medicijnen. Pillen die me suf en slaperig maakten, die mijn karakter veranderden en waarvan ik begon te trillen als een Parkinson-patiënt. Maar zelfs met al die pillen verstomden de stemmen niet.'

Inspiratie

Zonder ooit een christelijke opvoeding te hebben genoten, wendde Robin zich voor geestelijke steun tot de kerk. Daar bad de pastoor voor hem. Iets wat Robin sinds die tijd zelf ook ging doen. Dat werkte. 'Via het geloof heb ik leren omgaan met de stemmen,' zegt hij. 'Ik zie ze nu als "spirits" of

Tegenwoordig ben ik een gelukkig en gezond man die de draad van zijn leven weer heeft opgepakt. Met dank aan de hulpverlening en mijn vader, die me veel heeft geholpen met de financiën, woon ik sinds anderhalf jaar weer zelfstandig. Ook heb ik nu een heel lieve vriendin. Onlangs hebben we ons éénjarig samenzijn gevierd. Daarnaast ben ik weer aan de slag gaan met mijn studie psychologie. Ook ben ik allerlei baantjes aangegaan, onder andere als ervaringsdeskundige. Ik wil in de toekomst trainingen en therapieën ontwikkelen en zo mensen die stemmen horen helpen daarmee om te leren gaan, zodat niemand meer zo wanhopig wordt dat zelfmoord de enige uitweg lijkt. Hopelijk kunnen er zo levens worden gered. Ik heb zelfs al een gastles gegeven aan dezelfde begeleiders die mij vroeger hebben opgesloten.'

'Op internet las ik verhalen over allerlei complottheorieën die ik op mijn eigen leven ging betrekken. Gevoed door de stemmen werd ik super paranoia. Steeds wanhopiger begon ik te geloven dat zelfmoord de enige kans op verlossing zou zijn'

"geesten" die, net als mensen, verschillende karakters kunnen hebben. Op een gegeven moment leerde ik mijn gedachten uit te spreken, net zoals bij bidden. Dit hielp mij controle te krijgen over mijn gedachten en bij het omgaan met de stemmen. Ik kan nu van binnen een dialoog aangaan met de stemmen. Net als mensen dat onder elkaar doen.'

Daarnaast heeft Robin een hoop inspiratie opgedaan bij het christendom. 'De liefde, vergevingsgezindheid en barmhartigheid die ik daar vond inspireren mij nog dagelijks en hebben mij tot een positief en idealistische man gemaakt. Die positieve houding heeft mij enorm geholpen bij mijn herstel. Alleen al het idee dat herstel mogelijk was, gaf mij de moed mijn leven weer op de rails te krijgen. In de periode die volgde ben ik gestopt met alle alcohol en drugs en heb ik de juiste medicatie gevonden die ik 's nachts inneem, zodat ik geen last van bijwerkingen had.'

'Iemand die stemmen hoort, wordt al gauw voor gek versleten. Maar tweederde van de mensen die stemmen horen, kunnen daar prima mee omgaan en komen niet in de psychiatrie terecht,' legt Robin uit. 'Het zou mooi zijn als het stemmenhoren bij het grote publiek meer geaccepteerd wordt als een normaal menselijk fenomeen. Hoewel niet iedereen het meemaakt, komt het toch in alle culturen voor. Met name in religies en andere spirituele stromingen, zoals het sjamanisme wordt het horen van stemmen als waardevol gezien. Er zijn dan ook allerlei verschillende betekenissen aan toegekend en manieren ontwikkeld om ermee om te gaan. Nu nog wordt stemmenhoren, net als vroeger homoseksualiteit, vaak geassocieerd met ziek zijn. Dit blijkt niet waar te zijn. De homoseksuele medemens is in Nederland inmiddels flink geïncorporeerd. Nu de stemmenhoorders nog! Als er eenmaal in een cultuur een goede plek is gevonden voor stemmenhoorders zullen mensen er in het leven gemakkelijker een goede plek aan kunnen geven.'

het boek open op een willekeurige bladzijde en vond daar het oude Chinese teken voor "reiziger" of "zwerwer" staan. 'Ik zag het als een teken. Vastbesloten met een knapzak de wereld rond te trekken, pakte ik mijn boeltje bij elkaar en trok de deur achter me dicht. Het vroom die nacht alleen 18 graden. Dagen later keerde ik verkleumd terug naar huis. Mijn huisgenoten belden direct de GGZ die me vrijwillig meenamen naar een psychiatrische instelling'

Tegen de adviezen van het behandelend personeel in nam Robin na een week de kuierlatten. Maar toen hij er, na een nieuwe

Afkicken van goedkope energie

**Transition Towns bereiden zich
op een wereld zonder olie**

voor

Steeds meer Nederlanders slaan de handen ineen om hun eigen stad, wijk of dorp voor te bereiden op een combinatie van drie factoren: een permanente oliecrisis, de klimaatcrisis en de noodzaak om over te schakelen naar een economie die niet afhankelijk is van fossiele brandstoffen. Verenigd in zogenaamde Transition Towns proberen ze gezamenlijk af te klikken van het gebruik van fossiele brandstoffen. 'We móeten wel. We kunnen de teerzanden voor de kust van Canada nog afgraven of nóg meer gas onder de grond bij Slochteren omhoog pompen, maar ook die bronnen zijn eindig. De enige realistische vraag die ons rest is: Wacht je op de crash of ga je voor een zachte landing?'

Tekst: Ilja Post

Als lobbyist voor PeakOil Nederland heeft Peter Polder er zijn beroep van gemaakt om de wereld te waarschuwen voor de schaarste van fossiele brandstoffen. Lange tijd lachten de oliesleuks hem en zijn medestanders in het gezicht uit: 'Een tekort aan olie? Onzin! Daarvan is nog meer dan genoeg. Ga maar rustig slapen.' 'Maar dat klopt niet,' zegt Peter die, gesteund door berekeningen afkomstig uit verschillende wetenschappelijke onderzoeken, uit een heel ander vaatje tapt.

'Natuurlijk zijn onze olievoorraden eindig. Binnen nu en tien jaar gaat de olieproductie over zijn piek heen. In energietermen is dat morgen al. De tijd dat we onze kop in het zand konden steken, is voorbij. Het idee van "morgen wordt alles beter" houdt op. We staan aan de vooravond van

comfort moeten opgeven dat is duidelijk. Momenteel verbruikt de gemiddelde Nederlander in zijn leven meer dan 4000 vaten olie. Achtereis boeken we vakantievluchten naar de zon en stappen we in de auto voor een boodschap om de hoek. Dat kan straks niet meer. Links of rechtsom moeten we afkicken van het gebruik van fossiele brandstoffen.'

'Hoe? Door zelf actie te ondernemen via het beproefde "Transition Town"-concept,' beantwoordt Peter, woordvoerder van Transition Town Nederland, zijn eigen vraag. 'De tijd dat we op de politiek of het bedrijfsleven konden wachten, is voorbij. Veel politici zien het probleem rond om de Piekolie wel aankomen, maar uit vrees voor onvoldoende draagvlak onder de bevolking durven ze hun nek niet

'Binnen nu en tien jaar gaat de olieproductie over zijn piek heen. In energietermen is dat morgen al. De tijd dat we onze kop in het zand konden steken, is voorbij. Het idee van "morgen wordt alles beter" houdt op'

van economische crisis die op deze manier van leven voorgoed zal veranderen. Want hoe en tegen welke prijs belanden kiwi's uit Nieuw Zeeland in de schappen van Nederlandse supermarkten als de olieprijs - en daarmee de transportkosten - exorbitant stijgen? Wat is je auto nog waard als morgen de olie is verdwenen? Hoe ga je naar je werk?'

'Eén ding is zeker: de olieschaarste betekent niet het einde van de wereld,' stelt Peter gerust. 'De mensheid wist 150 jaar geleden ook zonder olie te overleven. Dat kunnen we nu dus weer. Maar daarvoor zullen we wel een groot stuk welvaart en

nu te steken. Transition Towns (TT's), een uit Engeland overgewaaid fenomeen, zijn lokale gemeenschappen die zelf aan de slag gaan om hun manier van wonen, werken en leven minder olie-afhankelijk te maken. Niet alleen in eigen huis, maar ook in de wijk. Bijvoorbeeld door gezamenlijk moestuintjes aan te leggen, zonnepanelen aan te brengen of door informatieavonden te organiseren om meer leden te werven. Momenteel zijn, over heel Nederland verspreid, zo'n 60 lokale groepen actief. Maar we hopen natuurlijk op zoveel mogelijk spin-offs. Doel is om in elke wijk een TT te creëren.'

Door lokale initiatieven de wereld veranderen. Dat is waar Transition Towns voor staan. 'Want door een duurzame leefwijze na te streven, word je een stuk minder afhankelijk van de rest van de wereld. En de wereld van jou,' zegt Peter. 'Momenteel gebruikt Afrika het meest vruchtbare land voor exportgewassen. Als de westerse vraag afneemt, kunnen lokale boeren daarop weer hun eigen voedsel verbouwen. Hetzelfde zie je in Latijns Amerika, waar boeren van hun land worden weggejaagd om ruimte te maken voor biobrandstoffen. Zelf hebben ze er niets aan. Het is allemaal bedoeld voor ons energieslurpende westerlingen.'

Sinds Peter actief is binnen het TT-netwerk is hij overgestapt op zonne-energie, heeft hij zijn auto voor fiets of trein omgeruild en eet hij zo veel mogelijk lokale, seizoensgebonden producten. 'Lekkerder, gezonder en, omdat je het bij de boer koopt, weet je ook nog eens waar het vandaan komt!,' jubelt hij. Het geeft je vrijheid in je hoofd om te beseffen dat je ook zonder fossiele brandstoffen kunt. Bovendien bevordert TT's de sociale cohesie in een buurt. Mensen rijden honderden kilometers om een vage vriend te bezoeken, maar vaak kennen ze hun eigen buren niet eens. Door samen een moestuin aan te leggen, leer je ze van een heel andere kant kennen. Vraag het de leden maar....'

Leo de Groot Heerlen

Toen Leo de Groot, eind 2008, voor het eerst hoorde van het bestaan van Transition Towns, was hij direct enthousiast. Na altijd vrijwilligerswerk te hebben gedaan voor de vredesbeweging paste een nieuwe uitdaging perfect in zijn straatje. Na eerst zijn vriend te hebben overtuigd van het nut van een duurzaam leven ging hij aan de slag om zoveel mogelijk geestverwanten om zich heen te verzamelen.

'Omdat Transition Town een Engelse term is, moet je duidelijk uitleggen waar het fenomeen voor staat. Desondanks was onze eerste informatiebijeenkomst direct een groot succes. Dankzij een oproep in een lokale krant kwam er veertig man op af. Mooi, want mond-tot-mondreclame is de beste reclame voor dit initiatief. Daarom schrijven we ook vaak bestaande clubs aan zoals de Agrarische Jongeren,

'Sinds die eerste bijeenkomst is de Transition Town Heerlen een feit. Twee maal per maand komen de leden samen om ideeën voor nieuwe projecten te spuien. Ieder draagt op zijn manier een steentje bij. Al is het maar door een vegetarische maaltijd voor de groep te bereiden. Een journalist kan bijvoorbeeld persberichten schrijven in de hoop meer leden te werven. Een webdesigner kan

'Momenteel verbruikt de gemiddelde Nederlander in zijn leven meer dan 4000 vaten olie. Achteloos boeken we vakantievluchtjes naar de zon en stappen we in de auto voor een boodschap om de hoek. Dat kan straks niet meer. Links of rechtsom moeten we afkicken van het gebruik van fossiele brandstoffen'

Plattelandsvrouwen en de Lion's Club met de vraag of ze ons eens willen uitnodigen voor een gesprek. Daarmee bereik je meer mensen dan met folders ophangen.'

'Door creatief te denken, zo duurzaam en zelfvoorzienend mogelijk te zijn. Dat is de uitdaging,' legt hij uit. Zelf is Leo, die slechts twee vuilniszakken afval per jaar produceert, daarvan het beste voorbeeld. 'Ik woon in een flatje, waardoor ik moeilijk kan overschakelen op zonne-energie. Maar ook kleinbuisde mensen kunnen door slim denken hun ecologische voetafdruk verkleinen. Ik heb twee balkonnetjes. Op de ene composteer ik GFT-afval; op de ander verbouw ik groenten en fruit. Verder koop ik vooral biologische producten die ik haal bij een zorgboerderij om de hoek. Melk en sap koop ik in flessen die ik weer hergebruik. Boodschappen draag ik naar huis in papieren tassen die ik gebruik tot ze 'op' zijn.'

helften met de lancering van een website. Momenteel zijn we druk met de aanleg van een buurtmoestuin op braakliggend land van de gemeente.'

Ondanks zijn rotsvaste geloof dat energieverstopping de mensheid nog aardig zal opbreken, is Leo's wereldbeeld er niet somberder op geworden. 'Ik ben geen doemdenker. Ook ik heb "The Age of Stupid", de film over de opwarming van de aarde, besteld. Maar de dvd zit nog steeds in het plastic. Al die bangmakende stermensen alleen maar somber. Een film die alternatieven aandraagt, geeft meer hoop voor de toekomst. En ook zonder olie zal de wereld verder draaien. Cuba had tien jaar geleden al te maken met de Piekolte. Aanvankelijk viel de gemiddelde Cubaan 5 tot 10 kilo af, maar binnen een seizoen zag je overal stadstuinen. Zo zie je maar: schaarsheid maakt creatief.'

Paul Hendriksen Deventer

'De oplossing van het duurzaamheidsvraagstuk schuilt in het lokale. Dat is het niveau waar iedereen leeft, woont en werkt,' zegt Paul Hendriks, drijvende kracht achter Transition Town Deventer. 'Mij zegt het niets dat er jaarlijks zoveel ton CO₂ de lucht in gaat. Daar kun je als individu niets mee. Transition Towns bieden oplossingen op menselijke maat. Bijvoorbeeld door een spaarlamp in te draaien, je voedingspatroon te veranderen of zonnepanelen op het dak te plaatsen. Neem zelf initiatief! Ook al houdt de overheid energieslurpende bedrijven het hand boven het hoofd en vliegen de burens nog steeds naar Ibiza.'

'Je moet niet veranderen in discussies als "zé moeten dit" en "dé overheid moet",' wijst Paul de schuldvraag van de hand. 'Feit is dat iedereen verslaafd is aan goedkope energie. Het kost tijd om daarvan af te kicken. Maar we móeten wel. We kunnen de teerzanden voor de kust van Canada nog afgraven of nóg meer gas onder de grond bij Schutteren omhoog pompen, maar ook die bronnen zijn eindig. En het duurt nog generaties voordat de hele wereld op zonne-energie draait. De huidige alternatieve energiebronnen zijn, vergeleken met de wereldwijde behoefte, slechts een druppel op de gloeiende plaat. De enige realistische vraag die ons rest is: Wacht je op de crash of ga je voor een zachte landing?'

Het schrikbeeld dat Nederland zonder olie afglijdt naar de middeleeuwen verwijst Paul naar het rijk der fabelen.

'Zo slecht is het niet,' sust hij. Met het "Transition Handbook" van geestelijk vader Rob Hopkins als lijdraad zoekt Paul dagelijks naar alternatieven voor fossiele brandstoffen. Het is een sport geworden om zo duurzaam mogelijk te leven. 'Ik heb gisteren nog bloemkool uit eigen moestuin gegeten. Heerlijk! Ook kopen we geen nieuwe, maar tweedehands kleren. Als gezin van vier hebben we ons

water- en energieverbruik teruggebracht tot tussen de 1200 en 1250 kilowattuur per jaar. Minder dan de helft van wat een gemiddeld gezin verbruikt. En geloof me, we zitten heus niet elke avond te vernikelen bij kaarslicht.'

Paul: 'Transition Towns bieden de mogelijkheid onze zucht naar energie om te buigen naar iets positievers. Als individu denk je misschien: "Ik kan niets, want ik woon op een flatje". Maar misschien woont even verderop een bejaarde die de tuin niet meer kan verzorgen. Door wat vrijwilligers op te trommelen, verander je dat tuintje in een moestuin voor de hele buurt. Het TT-handboek helpt je deze dwarsverbanden leggen. De "elandjes" waar mensen actief zijn, nemen toe. Leden wisselen informatie uit, zodat iedereen van elkaars ideeën kan profiteren. In Deventer zijn inmiddels een stuk of zes werkgroepen actief en staan dit jaar al meer dan honderd activiteiten op de kalender.'

Marco Edink Rotterdam

Duurzaam bezig zijn is voor Marco Edink een manier om zijn beurs te sparen. Nadat hij op een dag de water- en energierekening van hem en zijn vier huisgenoten eens goed onder de loep nam, schrok hij zich een hoedje. 'Het sloeg nergens op zo hoog!' Vanaf dat moment besloot hij bewuster met energie om te gaan. 'Op het balkon zijn we voedsel gaan verbouwen. Boven de wc hebben we een regenton als stortbak opgehangen.'

Ook nu hij verhuisd is naar een huisje met tuin én composthoop, probeert hij zo milieubewust te leven. 'Om energie te besparen, was ik alleen nog met koud water. Als ik thuis de deur achter me dichttrek, zorg ik dat mijn huis geen onnodige energie uitstoot. Dan sla ik bij terugkomst wel een extra dekentje om me heen om warm te worden. Soms betrap ik mezelf

er nog wel eens op dat ik afwas met de kraan open. Maar dat is niet zo vreemd. We zijn zo afhankelijk geworden van fossiele brandstoffen dat we er haast blind op draaien. Het blijft een zoektocht om duurzame alternatieven te vinden.'

Om het enthousiasme van de leden van de Rotterdamse Transition Town te handhaven, wordt om de twee weken een TT-café georganiseerd. 'Onlangs heeft de groep daarvoor een spreker van Creatief Beheer uitgenodigd,' zegt Marco. 'Dat is een club die plannen bedenkt om braakliggend terrein opnieuw in te richten. Mooi, want we hebben onlangs een stukje gemeentegroen toegezegd gekregen, waarop we een moestuin willen aanleggen. Van de zomer hebben we op dat grasveldje een picknick gehouden om de buurt te mobiliseren. Dat werkte. Nieuwsgierige voorbijgangers stapten uit zichzelf op ons af om te kijken wat we aan het doen waren. Met dergelijke acties hebben we onze achterban weten uit te breiden tot zo'n 170 mensen. Gezamenlijk hebben we, sinds de oprichting vorig jaar mei, al heel wat projecten uit de grond gestampt. Tot aan een fiets-werkplaats aan toe.' ◀

YouTube-sensatie Susa

Ze veranderde van het een op andere moment van 'dat gekke Schotse kattenvrouwje' in een muzikaal hitkanon met nummer 1 posities over de hele wereld. In slechts twaalf maanden schreef Britain's Got Talent-finalist en YouTube-sensatie Susan Boyle geschiedenis met Engeland's best verkochte debuutalbum ooit. In een openhartig interview met Straatmagazine vertelt Susan hoe ze jarenlange pesterijen, de dood van haar ouders en haar knagende eenzaamheid heeft overwonnen. Ook onthult ze haar enige échte wens: 'Om eindelijk een man te vinden die van me houdt'.

Tekst: The Big Issue in Schotland

'Mijn enige droom is om de juiste man tegen te komen'

Heb je enig idee waarom jouw ongelooflijke verhaal wereldwijd zo veel mensen aanspreekt?

'Ik zou het eerlijk gezegd niet weten. Maar dát het een ongewoon verhaal is, is een feit. Op school was ik altijd het buitenbeentje. Tijdens de pauze stond ik aan de zijlijn te kijken hoe andere kinderen met elkaar speelden. Ik was standaard de laatste die met gym werd gekozen. Ik was een langzame leerling. Zelfs nu nog pak ik dingen langzamer op dan anderen. Uiteindelijk verzoop ik in het systeem. Leraren verwachten prestaties van me die ik nooit zou kunnen waarmaken. Inmiddels denk ik dat leraren kinderen met leerproblemen een stuk beter begrijpen.'

Wat is het waardoor mensen direct door jou gefascineerd raken?

'Ook dat is een moeilijke vraag om te beantwoorden. Waarschijnlijk, omdat ik een normaal iemand ben, afkomstig van de verkeerde kant van het spoor. Door het lot heb ik dat stigma van armoede van me af weten te werpen. Het klinkt cliché, maar ik ben een soort moderne Assepoester. Een vrouw die met een warrige haarbos, borstelige wenkbrauwen en een hobbezaak als jurk het podium van Engeland's best bekeken talentenavond opwagelt.... Zo'n iemand móest wel opvallen.'

Hoe was het om, op het hoogtepunt van het media-circus rondom jouw persoon, in je kleine geboortedorp Blackburn te wonen?

'Ik begreep niets van de hele hype die gaande was. Dagelijks vielen brieven van volslagen vreemden op de mat. Blackburn werd het epicentrum van de Britse tv. Iedere dag stonden er televisieploegen voor mijn deur. Maar mijn bureau reageerde erg positief. De hele gemeenschap heeft me enorm gesteund. Mensen die ik nog nooit in mijn leven had gesproken, boden aan mijn boodschappen te doen.'

Sommige kranten schreven niet erg flatterende stukjes over jou. De krantenkoppen logen er niet om. Hoe voelde jij je daartoe?

'Het deed pijn om te zien wat journalisten over me schreven. Maar om niet volledig paranoia te worden, heb ik niet alles gelezen wat over me geschreven is. Al weet ook ik dat je de meeste berichten met een korreltje zout moet nemen. Inmiddels ben ik aardig gewend geraakt aan het beeld dat veel mensen van me hebben. Voor hen ben ik 'het kleine vrouwje met de dwel en de kat'. Maar opeens veranderde ik van een "niemand" in een beroemdheid die in krantenkoppen werd omschreven als "de harige engel". De druk die zulke berichten op me legde, vond ik verstikkend.'

Over katten gesproken.... Hoe gaat het met Pebbles? 'Met Pebbles gaat het geweldig, dank je. Tja, dat is ook zo iets. Journalisten noemden mijn kat Bubbles of Pebbles; ze schreven vaak maar wat.'

Hoe ben je omgegaan met het verlies van je ouders? Je vader overleed tien jaar geleden. Je moeder stierf in 2007.

'Nadat mam overleed, was ik in shock. Pas een half jaar later groeide het besef dat ik, behalve mijn kat, niemand meer had. De eenzaamheid sneed door mijn ziel. Van mijn zelfvertrouwen was weinig tot niets meer over. Tot ik mezelf wist te vertellen dat ze,

n Boyle

hoewel ik haar in fysieke vorm moet missen, spiritueel en geestelijk is ze nog altijd bij me. Dit idee geeft me steun. Ik ben een religieus mens. Mijn houvast in het leven.'

'Mijn moeder was de reden waarom ik ben gaan zingen. Kort voordat ze stierf, keken we in het ziekenhuis samen naar een solist op televisie. Ik vroeg haar: "Is dit wat je wilt

dat ik ga doen, mam?" En zij fluisterde: "Ja". Dat antwoord is me altijd bijgebleven. Ik kon niet direct actie ondernemen, omdat haar dood me zo aangreep. Maar naarmate ik het verlies langzaam verwerkte, besloot ik mijn belofte waar te maken. Door mij wordt de droom die mijn vader (Patrick Boyle was een mijnwerker en cafézanger) had om zanger te worden alsnog werkelijkheid. Ik weet zeker dat hij trots op me is.'

Ik heb twee zussen die ook goed kunnen zingen. We waren een soort de "Von Trapps", dat muzikale gezin uit "The Sound Of Music".

Bewaar je, buiten de muziek, fijne herinneringen aan je jeugd?

'Het zijn gemengde herinneringen, net als die van ieder ander. Het grootste deel van mijn jeugd voelde ik me gelukkig. Totdat

'Het klinkt cliché, maar ik ben een soort moderne Assepoester. Een vrouw die met een warrige haardos, borstelige wenkbrauwen en een hobbezak als jurk het podium van Engeland's best bekeken talentenjacht opwaggelt.... Zo'n iemand móést wel opvallen'

Zijn er momenten in je leven geweest, waarop je mensen niet kon vertrouwen?

'Ach, iedereen heeft wel eens een moment in zijn leven waarop hij moeite heeft mensen te vertrouwen. Een moment waarop je bang bent voor mensen en huivert om een andere weg in te slaan. Zo voelde ik me al vóór mijn moeder overleed. Maar gelukkig vond ik steun in mijn geloof.'

Hoe was het om op te groeien in zo'n groot gezin? Je bent de jongste van negen kinderen.

'Mijn broer Joe schreef liedjes. Mijn vader zong. Mijn moeder zong en speelde piano.

Ik gepest werd op school. Klasgenootjes duwden me omver en probeerden me aan het huilen te krijgen. Zodoende vertrouwde ik niemand meer en dat maakte mij het doelwit van pesterijen. Toen ik eenmaal naar de middelbare school ging, kon ik mijn vrienden niet meer van mijn vijanden onderscheiden. Ik probeerde wel vrienden te maken, maar ze lachten me in mijn gezicht uit.'

Was muziek voor jou een manier om de pesterijen te ontvluchten?

'O, zeker. Het was een volledige emotionele ►

Wij
sponsoren
1 vierkante
meter natuur.
U toch ook!

Natuurmonumenten

OP DE BANKEN VOOR MEER NATUUR!

€5 per vierkante meter. Bel nu gratis 0800-1314

www.natuurmonumenten.nl

STEEDS MEER KOEIEN
KOMEN NOOIT MEER BUITEN.

WORD WAKKER! www.wakkerdier.nl

WAKKER
DIER

'Van het een op andere moment veranderde ik van een "niemand" in een beroemdheid die in krantenkoppen werd omschreven als "de harige engel". De druk die zulke berichten op me legde, vond ik verstikkend'

ontlading Ik had een kleine handicap, maar in plaats van die te accepteren en me erop te concentreren, ging ik op zoek naar wat ik wel kon en concentreerde ik me daarop. Zingen was één van de dingen die ik goed kon. Muziek was mijn verlossing. Mijn broer wist dat en kocht daarom tientallen LP's voor me. Ik was helemaal wild van "The Osmonds". Ik vond het heerlijk om op mijn kamertje plaatjes te draaien. Het gaf me het gevoel dat ik kon zijn wie ik wilde zijn. In mijn dromen zag ik mezelf zingen voor een uitzinnig publiek. Ik verloor mezelf in die gedachten. Ik weet nog hoe ik als 13-jarig meisje zangeressen op televisie zag en vurig hoopte dat ik ooit in hun schoenen zou mogen staan om mensen te entertainen.'

Wanneer besefte je dat dát ene optreden tot een heus album zou leiden?

'Dat besef kwam pas na de show. Juryvoorzitter Simon Cowell wist dat het mijn droom was om ooit een cd te maken en beloofde me een platencontract te geven als ik dat nog steeds wilde. Tja, zo'n aanbod krijg je niet elke dag. Dus dank je wel Simon! Het voelde alsof ik in een aflevering van Bananasplit zat. Ik bleef maar om me heen kijken naar iemand die ineens zou zeggen: "Haha, grapje!"'

"I Dreamed A Dream", het lied waarmee je tijdens "Britain's Got Talent" iedereen omver blies, kon natuurlijk niet ontbreken op het album....

'Nee, dat nummer móest ik inderdaad wel opnemen. Het voelt inmiddels ook echt als

"mijn" liedje. Al heeft het me verbaasd hoe goed mijn stem past bij de andere songs die op het album staan.'

Hoe was het om als gastartiest op te treden bij de Amerikaanse variant van Britain's Got Talent?

'Het was één van de meest waanzinnige dingen die ik in mijn leven heb gedaan, zo niet hét meest waanzinnige. Terwijl visagisten me backstage opmaakten, kwam Piers Morgan (jurylid bij zowel de Britse als de Amerikaanse talentenjacht) langs om gedag te zeggen. "Je bent nu een echte artiest", glunderde hij. Het was allemaal zo onwerke-

van een lelijk eendje ben veranderd in een mooie zwaan. In de tijdschriften lees ik dat ik Botox heb gehad en mijn tanden heb laten bleken, maar dat is niet waar. Ik werk me de tandjes en ben daardoor zoveel afgevallen.'

Hoe oud ben je ook al weer?

Fluisterend: '48. Maar laten we er niet te panisch over doen. Het is maar een getal, hoor.'

Wat is je grootste angst?

'Mijn grootste angst is dat dit alles weer zal verdwijnen. Ik wil zo lang mogelijk van

'Mijn grootste angst is dat dit alles weer zal verdwijnen. Ik wil zo lang mogelijk van deze droom blijven genieten. Als het morgen allemaal voorbij is, kan ik in elk geval zeggen dat ik van elk moment heb genoten'

lijk. Toen ik aankwam in Los Angeles, werd ik op het vliegveld opgewacht door een horde fans. Het hotel waarin ik sliep was de plek waar Frank Sinatra altijd zijn veroveringen mee naar toe nam. Over "Strangers In The Night" gesproken, haha.'

Sinds je eerste optreden heb je een enorme transformatie ondergaan. Wat zie je als je nu in de spiegel kijkt?

'Tja, ik ben aardig opgedroogd. Alsof ik

deze droom blijven genieten. Als het morgen allemaal voorbij is, kan ik in elk geval zeggen dat ik van elk moment heb genoten.'

Het meisje dat een droom droomde.... Waarover droomt ze nu?

'Ik droom over geboortigheid, dat ik op een dag de juiste persoon zal vinden en daarmee gelukkig mag worden. En ik droom ervan om op mijn beurt mensen blij te maken met mijn muziek. ◀

Carnaval is de traditionele tijd van feesten en bier drinken. Maar voor de Brabantse en Limburgse ziekenhuizen is het de drukste tijd van het jaar. Elk jaar weer melden zich talloze verklede feestvierders op de spoedeisende hulp, nadat ze in dronken toestand een ongelukje hebben gehad. Straatmagazine-fotograaf Arie Kievit maakte een reportage.

Hans van Willigenburg doet gepassioneerd verslag van hedendaagse verschijnselen

Hans schrijft dagelijks columns op www.seksloos.nl

Heel Nederland gaat stilzwijgend over op digitale tv. Ook bij onze columnist deed 'het kastje' zijn intrede. Hoe beziet hij zijn eerste 'digitale kijk sessie' en gaat zijn leven eigenlijk drastisch veranderen? En zo ja, hoe?

Digitale tv, hoezee?

Ik weet niet hoe 't u vergaat, maar ik zie, als ik me niet vergis, al jaren bushaltes opgesierd worden door spetterende aanbiedingen van bedrijven als Ziggo, UPC en KPN. Aanbiedingen die mij moeten verleiden over te stappen op digitale tv. Het ene aanbod was nog voordeliger dan de ander, de ene BN-er nog bekender dan de andere en het ene pakket nog uitgebreider dan het andere. Toch heb ik nooit de aandrang gevoeld mijn pas in te houden en een website of een telefoonnummer te noteren. Om de doodeenvoudige reden dat ik, naar mijn smaak, al ruimschoots overspoeld werd door allerlei informatie waar ik helemaal niet op zit te wachten. Het is een beetje mijn stokpaardje, dus bij voorbaat excuses: maar zelfs op de Publieke Omroep ben je tegenwoordig je leven niet veilig. Zelfs daar word je achtervolgd door snelle nieuwssystems, vederlicht entertainment en gesprekken die hoogstens vijf minuten in beslag mogen nemen. Sterker nog: op het zogenaamde 'kwaliteitsnet', Nederland 3, krijg je heden ten dage het nieuws via een speciaal bulletin gepresenteerd in, lach niet, zestig seconden!!! Snel, snel, snel; zelfs bij de staatsomroep is Ferrari nu de snelheidsnorm.

Meer moeite

Laat staan dat ik de behoefte zou voelen om via digitale tv nog meer zenders mijn huiskamer binnen te krijgen, nog meer afleiding binnen te halen alsmede nog meer praathoofden in nog meer talen, die in nog verder gelegen studio's nog sneller proberen de actualiteit op de hielen te zitten. Het had er dus alle schijn van dat het nooit meer wat zou worden tussen de monnik in wording (ik) en het fenomeen digitale tv. Totdat we maanden geleden pardoes een brief in de bus kregen van KPN met de mededeling dat er een monteur langs zou komen om de met veel zandhopen onder het trottoir gestopte glasvezelkabels op ons huishouden aan te sluiten. Waarna we definitief in de houdgreep van KPN zouden zitten, die én onze telefonie én ons internet én onze televisies van (digitaal) signaal zouden gaan voorzien. Het kwam er vanaf dat moment op neer dat ik meer moeite moest doen om de KPN te ontlopen dan dat ik ze vriendelijk toe zou laten. Dus, u raadt 't al, stond er gisteren met koffertje en al een heel vriendelijke KPN-monteur voor mijn deur, die, een merkwaardig geruststellende blik in zijn ogen, pas weer zou vertrekken als

het gehele gezin Van Willigenburg volledig en vierentwintig uur per etmaal 'op' de glasvezel zou zitten. Ook het verzoek van mijn partner om de erotiek (niet woord voor 'porno') af te blokken, zodat ons kroost niet per ongeluk op dubbele penetraties getrekeerd zou worden, werd zonder slag of stoot ingewilligd en uitgevoerd. Conclusie? Het is een bedrijf als KPN heel wat waard om een huishouden voor een x-aantal jaar aan haar eigen infuus te leggen. Andere conclusie? Als je nieuwe technieken in het magazijn hebt liggen waar niemand op zit te wachten, nodig je gewoon jezelf bij de klant uit en smeet je hem of haar de nieuwe techniek aan. En het lukt! Zelfs als die klant een eigenwijze journalist is, die volhoudt dat hij geen enkele behoefte heeft aan digitale tv.

Paukenslagen

Enfin. Vanochtend begon ik dan aan de eerste dag van de rest van mijn met digitale tv uitgeruste leven. Mijn partner had mij 's ochtendts ingefluisterd dat er ook 'veel moois' voor me bij zat, bij dat nieuwe pakket digitale zenders. Ik ging op de bank zitten (liet de dikke zaterdagkrant lekker links liggen), zapte door naar

HOROSCOOP

STIER

U bent op zoek naar een tweedehands auto. In uw straat ziet u een mooi busje staan voor niet al te veel geld en maar 1 kilometer op de teller. Als u het wagentje gekocht heeft begrijpt u meteen waarom, als u merkt dat de wielen ontbreken.

KREEFT

Tijdens het winkelen komt u een oude bekende tegen. Zo oud zelfs dat u zeer hard moet schreeuwen om verstaan te worden. Met als gevolg dat u er van verdacht wordt een bejaarde te willen beroven. Nadat u enige dagen in de cel heeft gespendeerd, wordt uw bekende ook nog eens kwaad op u omdat u al een tijdje niets van u heeft laten horen.

MAAGD

Omdat u verslaafd bent aan kaas emigreert u naar Kazachstan. Aldaar komt u erachter dat er achter de naam slechts een verarmd land schuilgaat. U besluit dan maar naar Zwitserland te emigreren. Helaas is dit vrijwel onmogelijk omdat u niet over voldoende pecunia beschikt.

SCHORPIOEN

U danst graag en daarom begint u met buikdansen. U begrijpt het begrip buikdansen echter verkeerd als u op de buik van uw partner begint te swingen. U kunt nog net de dans ontspringen als uw partner u de oren wilt wassen.

STEENBOK

U geniet van een wandeling door de hollandsche duinen als er plotseling een bom uit de tweede wereldoorlog bij u in de buurt ontploft. Gelukkig kunt u net op tijd wat helmgras op uw hoofd leggen en kunt u ongedeerd verder lopen.

VISSER

U bent weer eens bij de kapper. Als hij klaar is ziet u er verschrikkelijk uit, maar u beweert tegen iedereen dat hij de beste kapper ter wereld is, later blijkt dat u niet alleen een kleurspoeling heeft gekregen maar tevens een gratis hersenspoeling.

RAM

Terwijl u door het bos loopt, ziet u de zeldzame minigras-loopvogel. Hij wordt nog zeldzamer als u per ongeluk op het één na laatste exemplaar gaat staan. Gelukkig kunt u het lijkje van tussen uw schoenen, voor veel geld aan een museum verkopen.

TWEELINGEN

U heeft zojuist voor een prikkie een nieuwe auto gekocht. Groots is dan ook uw verbazing als u plots een bank beroofd. Al gauw blijkt dat u de bezitter van een overvalwagen bent geworden.

LEEUW

Tijdens een wandelingetje in het bos raakt u per ongeluk de weg kwijt. Gelukkig komt u een groep padvindsters tegen aan wie u de weg vraagt. Zij gaan voor u op zoek maar komen slechts terug met een dode pad die zij gevonden hebben.

WEEGSCHAAL

Omdat u een nieuwe auto nodig heeft gaat u op zoek naar een leuk occasionnetje. Al gauw vindt u een zeer goedkoop autootje. Al snel blijkt u echter meer geld kwijt te zijn, als blijkt dat uw nieuwe Fiat Panda op bamboe rijdt.

BOOGSCHUTTER

Na het eten wordt u geacht de afwas te doen. Omdat u hier een hardgrondige hekel aan heeft veinst u een vaatziekte. Het doet echter het bloed in de aderen van uw eetpartners stollen en u krijgt een driedelig servies naar uw hoofd.

WATERMAN

U bent nogal lui. U heeft zelfs een kind bij een draagmoeder verwekt. Omdat u denkt dat zij u overal mee naartoe zal sjouwen; u komt al snel bedrogen uit als u door de draagmoeder de wind van voren krijgt en afgevoerd moet worden op een draagbaar.

zender 102 en viel middenin het nichekanaal 'Holland Doc', één van de beloofde cadeautjes aan de geïnformeerde smulpaap. Ik ging er eens goed voor zitten. Zeker toen ik onderin beeld zag, dat er binnen luttele minuten een docu zou beginnen over de kredietcrisis. En dan niet zomaar even een filmpje, nee, een doorwrochte docu met de hoofdrolspelers uit het kredietdrama. Ik wreef in mijn handen. Zou digitale tv dan, ondanks mijn scepsis, toch de nooit gedachte verrijking zijn voor mijn geestesleven? U raadt 't al. Even later was ik voorgoed genezen van deze gedachte. Zelfs op het kwaliteitskanaal werd je bestookt met een hijgerige voice-over, kreeg je beelden van de kredietcrisis sensationeel door elkaar gemixt met die van een overstroming op je boterham en moesten paukeslagen de diepte van het financiële gat en de bijbehorende paniek accentueren. Ja, ook tot Holland Doc was de hijgerige stijl van Veronica doorgedrongen. Wat moest de rest van de zenders niet aan ellende uitbraken? ◀

Schrijverscafé

Moederliefde

Moederliefde is zacht veilig en lief ze is altijd vrolijk en lacht altijd naar me dan word je onvermijdelijk ouder en zie je andere kanten van moederliefde hard, streng en niet altijd rechtvaardig ook schreeuwende woede daarna komt het begrip voor alles wat is gebeurd rechtvaardig, eerlijk of niet dan is pas duidelijk hoe moederliefde eruit ziet.

Erwin

Schrijverscafé

De Straatkrant en het cafeetje waar we de gedichten maken daar worden gedichten geschreven ze worden door de één gemaakt met veel gedachten een ander pakt het uit de ruimte inkt vloeit uit de pen en gaat op papier met ons allen lezen we de gedichten in ons Straatmagazine.

Benjamin

Moeder

Elk weekend met de trein om weer bij ma te zijn ja, dat doe ik toch zo graag iets waarover ik niet klaag het zit misschien in het bloed daarom voel ik me ook goed haar zien maakt me blij het is echt geen gevoel en hoelang ik ook leef dit is iets dat ik nooit opgeef!

Simon

Speurtocht

Hoera, het grote zoeken is begonnen elke twee weken de woonkrant door spitten ik wens dat mijn speurtocht snel resultaat op zal leveren zoeken naar een nieuwe woonplek in Rotterdam soms droom ik al van de inrichting van mijn nieuwe huis.

Amber

Moeite

Ik kruip steeds dieper in mijn schulp voel me te groot om te vragen om hulp met de dag gaat het rotter met mijn gezondheid wil het ook niet vlotten geestelijk zou ik er graag uit willen stappen echt met dit leven willen kappen want op dit moment heeft het geen waarde toch zal ik moeten vechten ik zal de tijd zelf moeten beslechten.

Roland S.

Vriendschap

Vriendschap, wat is dat? voor iemand die bijna geen vrienden heeft alleen maar kennissen maar ik heb een goede vriend!

Maarten

Energie

Ik zou langs het strand willen gaan, lopen zal niet meer lukken, maar ik heb hier zo mijn eigen dromen over heerlijk met de storm en met hoge golven één zijn je gedachten de vrije loop laten over alles wat met leven te maken heeft mijn voeten in het water mijn handen uitgestrekt en mijn geest open voor energie kijken naar golven die komen en weer verdwijnen in zee en aan het eind van de dag de zon die verdwijnt achter de horizon dan in een gezellig cafeetje nadenken over de mooie dingen van het leven wat nog steeds de moeite waard is voor iedereen!

Joke

Januari

De eerste scheuren in het nieuwe jaar zijn al goed zichtbaar
één of andere dwaas met springstof in zijn ondergoed loopt het vliegtuig in IJsland wil de vier miljard niet betalen
de maffe geitenkoorts een nieuwe vete tussen mensen van Molukse en Marokkaanse afkomst
Kijk, ik ga heus niet de analist uithangen want er zijn ook goede dingen zoals de gehaktbal van mijn moeder
maar mensen we moeten nog elf maanden dus zoek een oplossing voor de lieve vrede.

Michael S.

Weer

Met koud weer gaat het vaak fout soms is er bijna geen strooizout want de kou duurde te lang dus waren ze redelijk bang wat is dat met de maatschappij mensen lach en word eens een beetje blij!

Ron

Fruit

Een perzik, een appel
banaan, een peer
pruim, een meloen
en nog zoveel meer
verschillend van
huidskleur en vorm
een variatie heel enorm
zoveel rassen
verdeeld in klassen
maar 't is allemaal fruit
punt uit!

Mercedes

Koning Winter

De winter is in het land
kou en sneeuw liepen hand in hand
voor de één ellende
voor de ander plezier
voor de schaatsers een zegen
maar voor mensen op leeftijd
valt het vies tegen
maar zet deze ellende opzij
want deze winter is zo
weer voorbij.

John de H.

Rouveen en Staphorst

Blauw met groengeverfde
boerderijen
in een prachtig winterlandschap
links en rechts schuift het
langs je heen
als je Zwolle nadert
per fiets vanuit de Wijk
negen kilometer van Meppel.

Roza Loving You

Woensdag

Zeven dagen in een week
en het begint niet met cake
wel met een bakkie plezier
gedichten maken zonder gezeur
dat valt allemaal niet mee
zonder een inval of idee
maar zie hier zowaar
toch weer een gedichtje klaar!

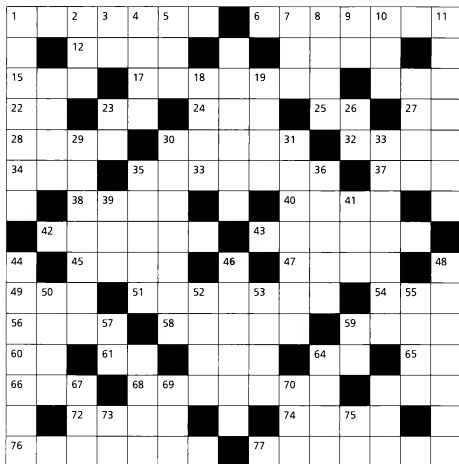
Frank G.

Uitgeroeid

De geiten worden uitgeroeid
de gekke geitenziekte
't is altijd weer iets anders
na koelen en varkensziekte
stapels beesten worden vermoord
ook als niets nog vaststaat
zouden ze zo iets ooit ook bij
de mens doen
't gaat tenslotte om de poen!

Hans G.

Kruiswoordraadsel

69	19		46	55	70
----	----	--	----	----	----

Horizontaal: 1. bloem 6. stierenvechter 12. slotwoord 14. toespraak 15. getemd 17. zelf-zucht 20. naar aanleiding van (afk.) 22. familielid 23. doctor (afk.) 24. nieuwsbureau (afk.) 25. achter 27. soort onderwijs (afk.) 28. regelmaat 30. toevluchtsoord 32. soort brood 34. plaats in Gelderland 35. intelligent, bijdehand 36. lidwoord 38. paar 40. beveling 42. strijkmes 53. noodlottig 54. kleur 47. overschot 49. soort onderwijs (afk.) 51. soort gedicht 54. Griekse letter 56. onbep. vnnw. 58. onbep. vnnw. 59. aantal 60. middeleeuwen (afk.) 61. deel v.e. mast 63. telwoord 64. bokstern (afk.) 65. deel v.d. bijbel (afk.) 66. oppervlaktemaat 68. Azaat 71. een zekere 72. smart 74. hijswerktuig 76. vak op school 77. deel v.e. bloem.

Verticaal: 1. vrucht 2. kostuum 3. voormiddag (afk.) 4. pluim 5. griezelijk 7. behoeftig 8. deel v.e. voet 9. ten bedrage van (afk.) 10. naaldboom 11. opstand 13. koortsverend middel 14. koortsverend middel 16. karakter 18. vruchtbare plek in de woestijn 19. drupel 21. plant 23. lidwoord 26. verbrandingsrest 29. tiran 30. vliegtuigstuur 31. onderwijzeres 33. schouwburg 35. doopvader 36. klepper 39. deel v.e. boom 41. vluchtige stof 44. weersgesteldheid 46. denkbeeld 48. burcht 50. roofdier 52. inwendig orgaan 53. vulkaan op Sicilië 55. klank 57. de oudere (afk.) 59. Japans spel 62. plaats in Duitsland 64. deel v.h. been 67. leder 69. lofdicht 70. zangstem 71. vreselijk 73. water in Friesland 75. voegwoord.

Breng de letters uit de genummerde vakjes over naar de oplossingsbalk. Stuur uw oplossing naar STRAATmagazine, postbus 3637, 3003 AP Rotterdam. Onder de inzenders van de juiste oplossing wordt een prijs verloten. De winnaar van de vorige puzzel is P. Legerstee.

VERMIST

Daniëlle de Groot

Geboortjaar:

1987

Verdwenen uit:

Amsterdam

Verdwenen sinds:

13 januari 2010

Uiterlijke kenmerken / kleding:

Donkerblond haar, groene ogen, tenger postuur, tatoeage tussen de schouderbladen, tong- en navelpiercing, blanke huidskleur.

Extra info:

Sinds woensdag 13 januari 2010 wordt de 22-jarige Daniëlle de Groot uit Amsterdam vermist. Ze is onder onduidelijke omstandigheden meegegaan met een jongen naar Zweden, na het schrijven van een afscheids-mail aan haar 3-jarige dochter. Daniëlle heeft een depressief verleden.

Herbert Holst

Geboortjaar:

1944

Verdwenen uit:

Amsterdam

Verdwenen sinds:

14 januari 2010

Uiterlijke kenmerken / kleding:

Grijs kalend haar, grijs ringbaardje, grijs-blauwe ogen (brildragend), 1,75 meter, slank postuur. Op het moment van verdwijning droeg Herbert een beige windjack en lichtgekleurde werklazzen.

Extra info:

Sinds de nacht van donderdag 14 januari 2010 wordt de 65-jarige Herbert Holst uit Amsterdam vermist. Hij is verdwenen na een bezoek aan café Mulder aan het Weteringplantsoen. Hij was onderweg naar huis op de Van Lennepkade.

'Branden' brengt de verwoestende kracht van oorlog op de Bühne

"Branden", het nieuwe theaterstuk van het Ro Theater, vertelt het verhaal van de verwoestende kracht van oorlog en haat. Geschreven door een vluchteling uit het door burgeroorlog verscheurde Libanon. Het toneelstuk laat de oneindige spiraal zien van geweld en tegengeweld, van moord en doodslag. Van woede naar haat, van leed naar droefheid, van verkrachting naar moord, tot aan het ontstaan van de aarde. Ook stelt het de vraag van alle oorlogen: is het in een onmenselijke situatie mogelijk je menselijk te blijven gedragen? Straatmagazine vroeg drie acteurs, zelf ooit gevlucht voor het oorlogsgeweld in hun geboorteland, naar hun persoonlijke belevingen.

Tekst: IJke Post

Nastaran Razawi Khorasani

'Mijn ouders zijn met mij uit Iran gevlucht toen ik 5 ½ jaar was. Ik herinner me er alleen nog flarden van. Om me stil te houden, hadden ze me slaappillen gegeven. Wel weet ik nog hoe ik vanaf de achterbank van de auto naar onze burens zwaaid. Toen al wist ik dat we niet meer terug zouden keren. Zoiets voel je aan als kind. Er hing een bepaalde sfeer in de lucht. Alles moest stiekem. Een ander beeld dat me is bijgebleven, is dat van ons onderduikadres in Turkije. "Zogenaamd" bij vrienden van mijn ouders, maar ik had al gauw door dat niemand elkaar kende. Waar we vanuit Turkije naartoe zouden gaan, wisten zelfs mijn ouders niet. Dat wist enkel de mensensmokkelaar die ons op sleeptouw had genomen. Bizar dat zo'n man heeft bepaald waar ik mijn toekomst zou doorbrengen.'

'In 1992 kwam ik in Nederland. Daar zag ik mijn eerste Surinamer. Een reus met enorme dreadlocks. Ik schrok me rot. Toen wist ik: We zijn echt ergens anders. Ik weet nog hoe mijn moeder bij de balie van het asielzoekerscentrum in huilen uitbarstte toen ze voor het eerst haar verhaal moest doen. Logisch, denk ik nu. Daar zat ze dan, net 31 jaar oud, met twee kleine kinderen, in een vreemd land waar ze de taal niet sprak, zonder te weten of ze er mocht blijven.'

'Ik vond het daar vreselijk. In Iran was ik een behoorlijk stevig kind. Maar in

'Oorlog is een langzaam verval van menselijke waarden. Stukje bij beetje zie je dingen verdwijnen: water, licht, elektriciteit, voedsel. Vrienden kiezen verschillende kanten; burens ranselen elkaar af. En ineens zie je op een dag overal hoofden op straat liggen....'

het asielzoekerscentrum viel ik enorm af. Ik vond het eten maar vies. Mijn broer en ik waren de enige Iraanse kinderen. Andere kinderen, vooral veel Oostblokkers en Somaliërs, hadden zich verenigd in clubjes, maar mij nodigden ze daar nooit voor uit. Ik voelde me een buitenbeentje. Iedere vrijdag moest je bij een meneer achter een balie laten horen tot hoe ver je in het Nederlands kon tellen. Bij 10 kreeg je een stutbal als cadeau. Kwam je tot 20, dan mocht je een pop uitkiezen. En zo verder... Hoe ik de taal heb geleerd, kan ik me niet meer herinneren. Het is alsof ik het op een dag gewoon sprak. In twee jaar tijd heb ik drie asielzoekerscentra van binnen gezien. Naarmate de kamers groter werden, kwamen we steeds dichtbij het echte leven. In afwachting op onze status kregen we uiteindelijk een huisje toegewezen met

twee slaapkamers en een woonkamer. Als ik de foto's nu terugkijk, was het maar een lelijk, klein huisje. Maar o wat waren we er toen blij mee.'

'Nadien ben ik voor familiebezoek nog wel eens teruggegaan naar Iran. Dat voelt altijd erg dubbel. Het is superleuk om mijn neefjes en nichtjes weer te zien, maar we hebben heel verschillende normen en waarden. Mijn ouders hebben me redelijk vrij opgevoed. Ik kan soms kwaad worden op de oppervlakkigheid van mijn nichtjes. Maar tegelijk weet ik dat zij nooit vrijheid hebben gekend. Ik begriep hen niet en zij mij niet. Soms denk ik wel eens: "Heb ik dan nergens een thuis?" Maar mijn thuis is zeker niet in Iran. Ik ga daar nooit wonen. Vier weken vakantie vind ik eigenlijk al ietsjes te lang. Desondanks ben ik, terugrij-

kend, vooral trots op mijn ouders. Wat een risico hebben die mensen durven nemen om mij en mijn broer een betere toekomst te geven.'

Mahnaz Morrowatian

'Als jong meisje was theaterspelen mijn droom. Maar in Iran was dat destijds een schande. Door toeval heb ik een rol in dit theaterstuk gekregen. "Branden" roept veel herinneringen bij me op. Ik ben op 34-jarige leeftijd met twee kinderen op de vlucht geslagen voor het oorlogsgeweld. Mijn man en ik waren politiek actief tegen het regime. Ik leerde vrouwen lezen en schrijven om ze bewust te maken. Ik leerde ze de situatie zoals die was niet te accepteren. Dat was een verzetssdaad waar de dood op stond. Het regime wilde vrouwen dom houden. Omdat ik me daarbij niet wilde neerleggen, moesten we vluchten, dwars door een bombardement heen. Links en rechts van me werden mensen letterlijk weggeblazen. Hun armen en benen vlogen door de lucht.

Onder luid boegeroep kwamen we aan in andere provincie. Voor hen waren we verdraders.'

'Ook in Nederland werden we niet warm ontvangen. In het asielzoekerscentrum kregen we de primaire levensbehoeften: een

kamer, eten en drinken. Maar verder was je niets meer dan een nummer. De eerste weken was ik doodsbang voor de beveiligers. Mannen in uniform. Brrr, ik rilde ervan! Desondanks heb ik al mijn woede en angst om weten te zetten in positieve energie. Ik heb alles aangegrepen om zo goed mogelijk te integreren. Ook al moest ik hier weer van nul af aan beginnen. Het verleden heb ik achter me gelaten. Ik zie het als een les die we geleerd hebben.

'Naar Iran kunnen we nooit meer terug. Dat is iets dat we moeten accepteren. Als poli-

gen zo bewust mogelijk te maken van hun omgeving. Zelf bewaar ik geen fijne herinneringen aan mijn kleuterperiode. Mijn docent discrimineerde door rijke kinderen altijd voor te trekken. Bij mij in de klas is iedereen evenveel waard. Ik geef les, maar leer ook van ze. Kinderen hebben geen haat. Blank en zwart zit gebroederlijk naast elkaar. Ze inspireren me, waardoor ik vaak tot na schooltijd blijf rondhangen. Mijn man grapt wel eens: "Waarom neem je je matras niet mee naar school?" Maar ook hij weet dat ik mijn mooiste momenten beleef als we samen zijn met het hele gezin. Juist, omdat we daar zo ongelooflijk voor hebben gevochten.

Bright Omansa Richards

'Ik heb de burgeroorlog in Liberia meegeemaakt. Veilig reizen werd daardoor haast onmogelijk. Overal waren check points opgeworpen, bemand door kindsoldaten. En bij elke check point kon je gedood worden. Het is mijn redding geweest dat ik net voor de oorlog speelde in een comedy op tv. Veel mensen verwadden mij met mijn personage. Ik weet nog hoe ik bij het Rode Kruis, onze vroegere sponsor, waarvoor ik programma's maakte om mensen over aids te informeren, een horde vluchtlin-

leven was net zo goed in gevaar. Al had ik dat pas door toen het zover was.'

'Oorlog is een langzaam verval van menselijke waarden. Stukje bij beetje zie je dingen verdwijnen: water, licht, elektriciteit, voedsel. Vrienden kiezen verschillende kanten; buren ranselen elkaar af. En ineens zie je op een dag overal hoofden op straat liggen.... Veertien jaar heeft de oorlog geduurd. De gekte escaleerde. Témidden van die openvolgving van wraak is het moeilijk om menselijk te blijven. Op een dag ging ik eten halen voor mijn zus die veel honger had. Toen ik twee dagen later terugkwam, was ze dood en begraven. Ze had zoveel honger dat ze gras had gegeten. Niet veel later werd ons huis aangevallen, waardoor we moesten vluchten. Tijd om te rouwen was er niet. Pas zes jaar later, ik woonde inmiddels al in Nederland, kon ik beginnen haar dood te verwerken. Daarvoor kon ik alleen maar overleven.'

'Je wenst het je ergste vijand niet toe om zijn land door oorlog verscheurd te zien worden. Liberia is een religieus land. Desondanks sloegen we aan het moorden. Dat rijmt niet met elkaar, maar dat geldt voor elk land in oorlogssituatie. In Afrika hebben we een spreekwoord dat je pas volwassen bent als je ook de schaduwkant van het leven hebt gezien. "Branden" daagt iedereen uit terug te kijken naar hun eigen bloedige geschiedenis en zich daarvoor niet te schamen. Het niet meer ontkennen, is het begin van genezing. Erken dat eerdere generaties, om welke reden dan ook, hebben vermoord. En besef dat we dat wéér kunnen doen. Maar we kunnen ook iets anders doen en daardoor de oneindige spiraal van geweld en tegengeweld, van moord en doodslag doorbeken. Het thema blijft actueel. Ook nu zitten Hollandse soldaten in Afghanistan als een reactie op 11 september. Het scheelde niet veel of het kabinet was gevallen om de steun voor de inval in Irak. Wat dat betreft verschillen Liberia en Nederland minder van elkaar dan je zou denken.' ◀

'Erken dat eerdere generaties, om welke reden dan ook, hebben vermoord. En besef dat we dat wéér kunnen doen. Maar we kunnen ook iets anders doen en daardoor de oneindige spiraal van geweld en tegengeweld, van moord en doodslag doorbeken'

tieke vluchtelingen zou het onze dood kunnen betekenen. Hoewel ik mijn familie nog dagelijks mis, heb ik geen spijt van onze keuze. Inmiddels sta ik ook in Nederland alweer tien jaar voor de klas. Ik geef les aan de groepen 1 en 2. Ik probeer mijn leerlin-

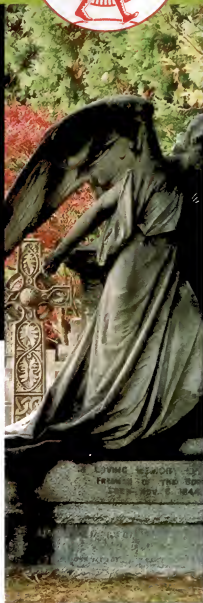
gen tegen het lijf liep. Die blik in hun ogen: pure angst. Maar toen ze mij zagen moesten ze lachen. Alsof ik ze deed herinneren aan betere tijden. Die beelden laten mij niet meer los. Het was de kracht van de verbeelding die hen even hoop gaf. Maar mijn

Spannend, vreemd of ronduit bizar. Straatmagazine gaat op zoek naar de meest bijzondere beroepen van Nederland.

'Door te denken aan de dood, stilstaan bij het leven'

Twee bijna-doodervaringen zetten Martin Weeda, een beroepswaaghals en skifanaat die zonder angst de gevaarlijkste zwarte pistes afraast, aan het denken. 'We denken dat we onsterfelijk zijn, maar het leven kan zomaar ineens voorbij zijn. Wat als ik het volgende hachelijke avontuur niet overleef? Wat laat ik mijn geliefden na? Wat wil ik ze nog vertellen? En hoe vertel ik ze dat als ik al dood ben?' Al filosoferend over deze vragen werd het idee geboren om een website in het leven te roepen, waarbij je na je overlijden nog een boodschap kan laten bezorgen aan je dierbaren. Als postbode van de engelen kunnen de doden via "Mail From Heaven" communiceren met hun geliefden.

De eerste keer dat Marun Weeda (33) een bijna-doodervaring beleefde, viel hij honds-moe in slaap achter het stuur. Een moment later sloeg zijn auto vijf keer over de kop. Een ongeluk dat hem met een beetje pech het leven had kunnen kosten. De tweede keer dat hij Magere Hein in de holle ogen staarde, was hij op vakantie in een sneeuwrijk skioord. 'Tijdens de après ski trok een meisje me van een barkruk af, omdat ze met me wilde dansen. Mijn lijf ging mee, maar mijn benen bleven staan', herinnert hij zich. 'Maar omdat het nog maar de eerste avond van de vakantie was, besloot ik, koppig als ik ben, de gescheurde knieband die daarvan het resultaat was voor lief te nemen. Om de pijn te verdringen, tikte ik de ene na de andere strip paracetamol achterover. Je hoeft geen medicijnen te hebben gestudeerd om te snappen dat zo iets niet goed kan gaan. Diezelfde nacht schrok ik wakker, omdat ik bijna geen adem meer kon halen. Die skivakantie eindigde in de ziekenhuispost die toevallig tegenover mijn appartement lag.'

Die twee bijna-doodervaringen zetten Marun, een beroepswaaghals en skifanaat die zonder angst de gevaarlijkste zwarte pistes afraast, aan het denken. 'We denken dat we onsterfelijk zijn, maar het leven kan zomaar ineens voorbij zijn. Wat als ik het volgende hachelijke avontuur niet overleef? Ik heb niet eens een testament. Wat laat ik mijn geliefden na? Wat wil ik ze nog vertellen? En hoe vertel ik ze dat als ik al dood ben?' Al filosoferend over deze vragen werd het idee geboren om

een website in het leven te roepen, waarbij je na je overlijden nog een boodschap kan laten bezorgen aan je dierbaren. Samen met zijn buurman Ron, eveneens een levensgenieter bij uitstek, werkten ze hun plannen uit tot "Mail From Heaven". 'Een soort digitaal postkantoor voor de engelen,' zegt Martin.

Morbide? Martin denkt van niet. 'Het is geen fijne gedachte, maar iedereen gaat een keer dood. Op een bepaald moment móet je er wel over nadenken. De website is niet alleen bedoeld voor terminaal zieken of ouderen die het einde voelen naderen. Denk ook aan militairen die worden uitgezonden of mensen met andere risicovolle beroepen zoals een agent of brandweerman. Of aan een

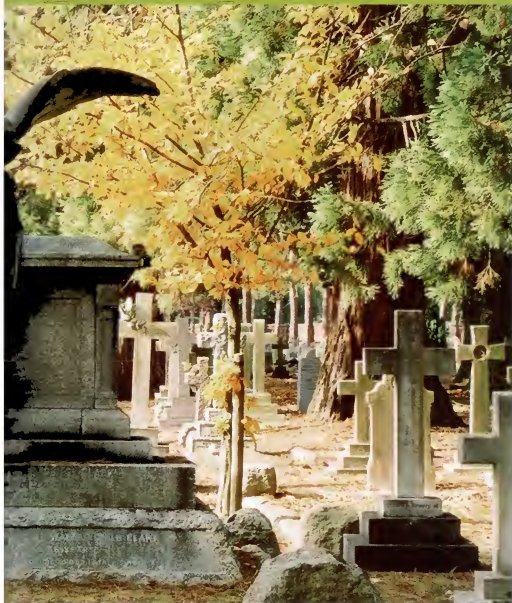
'Veel mensen leven in een tredmolen. Je staat op, gaat naar je werk, kijkt tv met het gezin en gaat weer naar bed. Ongemerkt vliegt het leven voorbij. Door nu al een brief aan je geliefden te schrijven, herinner je je weer wat je hebt en wat je nog wilt van het leven'

vader die niet lang meer heeft en zijn 5-jarige dochtertje advies wil meegeven voor als ze 18 wordt.'

'Maar ook mensen zonder gevaarlijk werk of ziekten kunnen op de site terecht,' gaat

hij verder. 'Door een luchtige, bijna vrolijke website willen we de drempel verlagen om na te denken over de dood. "Mail From Heaven" is geen site met een rouwrandje, maar viert het leven. Ons doel is dat bezoekers even stil staan bij het leven. Veel mensen

Postbode van de engelen

leven in een tredmolen. Je staat op, gaat naar je werk, kijkt tv met het gezin en gaat weer naar bed. Ongemerkt vliegt het leven voorbij. Door nu al een brief aan je geliefden te schrijven, herinner je je weer wat je hebt en wat je nog wilt in het leven. Een account op 'Mail From Heaven' is de digitale kluis van je leven die je al naar gelang je levensfase kunt aanpassen.

Om per ongeluk geen levende leden "dood" te verklaren, is er een overeenkomst met Overlijdensregister.nl. Elke week leggen we onze bestanden naast die van hen. Blijkt dat iemand is overleden, dan sturen we een mail naar de afzender(s) die zij zelf hebben geselecteerd. Diegene krijgt in zijn mailbox te zien dat er een bericht klaar staat op 'Mail From Heaven'. Vervolgens krijgen ze de keuze

of ze de boodschap direct of later willen lezen. Willen ze het bericht even "parkeren", omdat het verdriet nog te vers is, krijgen ze een wachtwoord om later in te loggen. Om niemand onbedoeld te kwetsen, hebben Ron en ik hierover avonden zitten brainstormen," zegt Martin. "Constant met dezelfde vraag in ons hoofd: Hoe zou ik hierop reageren?"

Nog maar net online heeft de gratis website al honderden inschrijvingen binnengekregen. 'Je merkt dat veel nieuwe bezoekers eerst even rustig rondkijken. Besluiten dat je een afscheidbericht wilt achterlaten is stap één. De tweede stap is een stuk moeilijker. Want wat zet je erin? Het is toch de laatste tastbare boodschap die je in deze wereld achterlaat. Om mensen een beetje op weg te helpen, hebben we daarom - met toestemming

van de auteurs - een paar brieven openbaar gemaakt. Onder het kopje "inspiratie" staan op de website boodschappen aan collega's, vrienden en familie, geliefden en minnaars en minnaresses. Je kunt het eigenlijk zo gek niet bedenken.'

Er zijn bezoekers die 'die ene stierlijk vervelede collega' vanuit het graf nog een trap na willen geven. 'Ik ben dood en daar lig jij niet wakker van. Maar wat heb ik me tijdens mijn leven aan je geërgerd. Nooit was iets goed genoeg. Hoe hard ik ook mijn best deed, je vond altijd wel iets om over te zeiken. Je bent en blijft een ongelooftelijke takkentrol,' schrijft een boze collega. Anderen hekelen vanaf hun hemelwolkje onbeschofte kassameisjes. 'Iemand aankijken, netjes je wisselgeld terugtellen en mensen met u aanspreken: het kost niets en maakt een hoop mensen erg gelukkig!' Maar er zitten ook veel ontroerende afscheidsbrieven van geliefden tussen. 'Je bent de grote liefde in mijn leven geweest en ik dank je met heel mijn hart voor alle geweldige jaren. De botsingen, haperingen en strubbelingen vergeten we; zij hebben ons ook gemaakt tot de persoon die wij nu zijn. Ik weet dat je sterk bent en de draad weer op zal pakken zo zonder mij ... Je moet hier doorheen, maar het zal je een completere man maken. Ik vond het fijn je de mijne te mogen noemen!'

Wát bezoekers van 'Mail From Heaven' postuum achterlaten, weet niemand behalve degene waarvoor de brief uiteindelijk bedoeld is. 'Berichten worden gecodeerd opgeslagen. We kunnen ze dus niet eens lezen,' stelt Martin gerust. 'Dat moet je ook niet willen. Wat als iemand alsnog een moord of verkrachting opbiecht? Dan zouden we de politie moeten inschakelen.' Of er zulke ontboezemingen tussen zitten.... Martin schudt nogmaals zijn hoofd. 'Geen idee. Maar neem "Schavuit van Oranje", de drama-serie over het leven van Prins Bernhard. Daarin wordt druk gespeculeerd over zijn buitenechtelijke relaties, de Lockheed-affaire en alle verwickelingen binnen het koninkshuis. Feiten en fictie lopen dwars door elkaar heen. Wat is waar; wat is verzonnen? Als de prins een openbaar bericht op 'Mail From Heaven' had achtergelaten, waren alle misverstanden meteen uit de lucht. Wie weet wat voor meeslepende roddels er nog op tafel komen als straks ook BN'ers onze website weten te vinden...' ◀

Ontroerende anekdotes, bureaucratische misstanden en ethische dilemma's. In deze rubriek doen drie dokters van de straat om de beurt verslag van hun bizarre ervaringen als daklozendokter.

Wanhopige Rita springt in de gracht als een schreeuw om hulp

Hevig in de war springt de verslaafde Rita in de koude gracht. Kort voor haar wanhoopsdaad heeft ze bij veel opvangcentra voor daklozen aangeklopt. Bij de meeste werd ze snel weer weggestuurd. Rita gedraagt zich onmogelijk. Ze wordt steeds onrustiger. Psychiaters, dokters en medewerkers binnen de daklozenopvang maken zich grote zorgen. In vaktermen staat Rita bekend als een "borderline-geval". Ze is zo'n 25 jaar oud en kwam al vroeg terecht in het circuit

met allerlei professoren in officiële gewaden. Het was niet alleen een mooi schouwspel voor het publiek. Met Igor's promotie is tegelijk een belangrijke stap gezet in de westerse daklozenzorg.

Igor schrijft regelmatig artikelen over de medische zorg aan dak- en thuislozen. Verhalen die regelmatig worden gepubliceerd in gerenommeerde, internationale medische tijdschriften. Gelukkig maar, want

lening weten te vinden, niet zo bang te zijn voor uithuisplaatsing. Vaak worden juist de meest zwakke mensen uit huis gezet.

Bij dreigende dakloosheid pleit Igor voor versterking en verbreding van de zorg. Want achter een fors opgelopen huurschuld schuilt vaak een combinatie van verslaving, psychische klachten en medische ziekten. Niet alleen: deze bijna-daklozen zijn een zorgwekkende zorgmijder. Ook de hulpverlening lijkt zich soms zorgmijnd op te stellen. Het probleem lijkt vaak te groot voor de hulpverlening. Igor pleit voor betere zorg, waarbij een checklist wordt gevolgd van relevante medische en sociale problemen. Deze lijst is bedoeld om verder sociaal of medisch verval te voorkomen. Samenwerking tussen psychiatrie, verslavingszorg, huisartsen, GGD-artsen en sociale hulpverlening is van belang om erger te voorkomen, zegt mijn vriend Igor.

Ik ben trots op een collega die zulk belangrijk werk bekrondt heeft zien worden. Een arts die zijn best doet om ook vrouwen als de wanhopige Rita de hand te reiken. Zij vallen niet binnen het plaatje van de "klassieke dakloze": een man tussen de 20 en 50 jaar oud, van Nederlandse, Antilliaanse of Surinaamse afkomst. En dat brengt risico's met zich mee, weet Igor. Want bij dakloze vrouwen die zich onbegrepen voelen, nemen de sterftekansen extreem toe.

Huisarts Marcel

'In onze hoofdstad gaat één op de negen mensen gebukt onder een forse huurschuld. Per duizend bewoners zijn er jaarlijks vier huissuitzettingen'

van pleeggezinnen en kindertehuizen. Een afschuwelijke jeugd van verwaarlozing en seksueel misbruik ging daaraan vooraf. En nu ligt ze in de gracht. Het is een poging om opnieuw opgenomen te worden in de psychiatrische opvang. Op haar manier zoekt Rita hulp en aandacht door in een ijskoude gracht te springen of door zich, als een schreeuw om hulp, voor een rijdende tram te werpen.

Onlangs was ik bij het promotiefeestje van vriend en collega Igor van Laere, sociaal geneeskundige in Amsterdam. Naar mijn bescheiden mening is hij de beste schrijver en wetenschapper op het gebied van daklozenzorg. Zo'n promotieplechtigheid heeft wel iets weg van een theatervoorstelling

het is van groot belang om wetenschappelijk bewijs te leveren hoe belangrijk medische zorg voor deze groep is. Zo blijken dak- en thuislozen veel hogere sterftekansen te hebben dan "bedakte" mensen. Volgens Igor is huissuitzetting in Nederland de belangrijkste oorzaak van dakloosheid. In onze hoofdstad gaat één op de negen mensen gebukt onder een forse huurschuld. Per duizend bewoners zijn er jaarlijks vier huissuitzettingen. Daartussen zitten mensen, waar door verslaving of psychische problemen geen goede afspraken mee kunnen worden gemaakt om de huurschuld tijdig af te lossen. Ook komt de combinatie huurschuld met extreme overlast als oorzaak voor. Nu hoeven mensen die achter lopen met de huur, maar daarnaast de weg naar begeleiding en schuldhulpver-

Uitgever van Stichting Straatkrant
Postbus 3637
3003 AP Rotterdam

Redactie:

Peter Florijn
Martijn Heijne
Sibert Jacobs
Sander de Kramer
Wendy Bovendeert
Daniëlle Blok
Marleen Kuitjers
Pieter Michélie
Joost Philips
Rin Post
Tenzoo Riemerma
Adrian Verweij
Medewerkers:
Robert van Atten
Frits Baarda
Bart Bolderbast
Irene-olga Brieffies
Carrie

Jules Deelder
Gert van Engelen
Eva van Geenen
Guido de Groot
Tuzanne Grijpink
Rita van Halbeeren
Jan Koenen
Don Diego Poeder
Jacob van Schaik
Emilie Schelvis
Hans van Soest
Arden Shuyt
Minkie Verberk
Leo Verheul
Fred de Vries
Rob Weeda

Vincent Wernke
Hans van Willigenburg
Fotografie:
Robus van den Bout
Glenn Bijl
Fred Ernst
Rob Kamminga
Arie Kievit
Peter Molkenboer
David Rosing
Dick Sluiter
Anton de Vries
Levin Willems
Coördinatie bijdragen:
"Schrijverscafé"
Sjany Middelkoop
Jendine 22 & 23
Hempening:
Bureau 404

Druk:
Thieme Rotatie
Distributiecoördinator:
Sjany Middelkoop
Distributiemedewerkers

Pauluskerk:
Hendri van Grootheest
Lager des Heils
Dagopung Het Bakken
CrVd Van Speyk:
Rick van Rijn
Wat dank aan:
Alle schrijvers en verkopers uit het
"daklozen circuit"

Word vrijwilliger

Help ons hart- en vaatziekten
te bestrijden.

Kijk wat u kunt doen op onze
website of bel 070 - 315 55 39.

www.hartstichting.nl

Nederlandse Hartstichting

Ingezonden brieven

Expeditie 9000Meter

Beste redactie,
Vol bewondering heb ik het artikel gelezen over Jantoon Reigersma die naar de diepste diepten van de aarde is gedoken en zich nu klaar maakt om de hoogste piek te beklimmen. Wat een atleet! En wat een avonturier. Het is niet iedereen gegeven om een succesvolle baan in het bankwezen aan de kant te zetten om zijn hart te volgen. Dat hij die stap ook nog eens heeft gezet in een poging de wereld een stukje beter te maken, is alleen nog maar meer bewonderingswaardig. Ik zal zijn vorderingen scherp in de gaten via de website www.9000meter.nl. En natuurlijk ook mijn financiële steentje bijdragen.

Vriendelijke groet,
A. Mol

Winterkou

Elke ochtend vriezen mijn oren er haast af als ik me naar mijn werk spoed. Mijn vingers tintelen van de kou en mijn tanden klapperen. Maar net als ik me op m'n ellendigst voel, zie ik voor de deur van de supermarkt waar ik altijd mijn ontbijtje haal mijn trouwe straatkrantverkoper staan. Als een rots in de branding, schijnbaar onaangestast door de winterkou, vent ze er haar krantjes. Altijd met een vrolijke lach op haar gezicht, half verborgen onder een dikke sjaal. Lieve meid, dank je wel voor je wijze lessen. Alleen al jouw aanwezigheid doet me beseffen dat ik niets te klagen heb. Ik hoop dat je ooit ook zelf een huisje kunt betrekken.

Groeten,
Monika

LAAT DE DIAMANTKINDEREN VAN SIERRA LEONE SCHITTEREN!

Twee jaar geleden stuitte een groepje Nederlandse journalisten in het door oorlog verscheurde Sierra Leone op een ontluisterende schande. In de diamantmijnen troffen zij talloze oorlogswezen aan, die van 's ochtends vroeg tot 's avonds voor louchie diamanthandelaars naar edelsteentjes groeven. Kinderen van 7 jaar verrichten het loodzware en levensgevaarlijke werk, en krijgen daarvoor nog geen dubbeltje per dag. De Sunday Foundation heeft niet alleen toegekeken, maar heeft ook de handen uit de mouwen gestoken om deze kinderen uit hun uitzichtloze situatie te halen.

Dankzij donaties en particuliere initiatieven hebben we afgelopen jaar een prachtige school kunnen bouwen, waar inmiddels 120 ex-diamantkinderen onderwijs volgen. De kinderen zijn ondergebracht in liefdevolle pleeggezinnen en bouwen aan hun toekomst. We willen iedereen die ons hierbij geholpen heeft van harte bedanken! De Sunday Foundation, die volledig draait op vrijwilligers, gaat door met strijden tegen dit onrecht. Want ieder kind heeft recht op een toekomst....!

U KUNT UW BIJDAGE STORTEN OP:

ING BANK 67.00.06.017

Verzin een leuke actie en help de diamantkinderen van Sierra Leone. Mail je idee naar: info@sundayfoundation.org
Rolstoelen, krukken, tweedehands laptops en mobiele telefoons zijn ook van harte welkom!

Gesteund door:

WWW.SUNDAYFOUNDATION.ORG